

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Jussila împotriva Finlandei (MC) - 73053/01

Hotărârea din 23.11.2006 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Acuzație în materie penală

Procedură referitoare la impunerea unui impozit suplimentar: *art. 6 § 1 aplicabil*

Proces public

Principiul oralității dezbaterilor

Majorarea impozitului aplicat fără să aibă loc nicio ședință de judecată: *neîncălcare*

În fapt – O administrație financiară a aplicat persoanei în cauză o majorare a impozitului echivalentă cu 10% din valoarea impozitului pe care aceasta îl datora. Suma prelevată cu titlu de majorare în cauză se ridica la 1 836 de mărci finlandeze, adică aproximativ 300 de euro. Pentru a-i impune reclamantului această majorare, administrația financiară se bazase pe faptul că declarațiile privind TVA, furnizate de persoana în cauză pentru exercițiile financiare 1994-1995, erau incomplete. Reclamantul a contestat la o instanță administrativă de prim grad de jurisdicție, solicitând audierea sa, a inspectorului din cadrul direcției de impozite însărcinat cu dosarul acestuia, precum și cea a unui expert. După ce a solicitat persoanei în cauză și inspectorului să îi prezinte observații scrise, instanța administrativă a considerat că nu era necesar în mod evident să programeze un termen pentru o ședință viitoare de judecată în speță, pe motiv că cele două părți comunicaseră în scris toate informațiile necesare. Reclamantul a încercat fără succes să atace decizia respectivă.

În drept – Art. 6 § 1: a) *Aplicabilitate* – Deși majorarea impozitului aplicată persoanei în cauză ține de legislația fiscală, această măsură se bazează pe o normă care urmărește un scop atât preventiv, cât și punitiv. Infracțiunea de care era acuzat reclamantul are un caracter „penal” în sensul art. 6.

Concluzie: art. 6 aplicabil (treisprezece voturi la patru).

b) *Observație* – Reclamantul solicitase programarea unui termen pentru a putea contesta fiabilitatea și exactitatea raportului de inspecție, interogând inspectorul care se ocupa de dosarul său și bazându-se pe mărturia favorabilă a unui expert ales. În fapt, acesta considera că inspectorul interpretase eronat dispozițiile relevante ale legii aplicabile și că întocmise un raport inexact privind situația sa financiară. Prin urmare, se pare că motivele pentru care persoana în cauză solicita un termen erau în mare parte legate de contestarea temeiniciei evaluării impozitului care trebuia achitat – care nu intră în sine sub incidența art. 6 – chiar dacă se pune, de asemenea, problema să se stabilească dacă situația contabilă a întreprinderii

sale prezenta nereguli atât de grave încât majorarea impozitului care i se aplicase era justificată. Instanța administrativă, care solicitase inspectorului să îi comunice observațiile sale scrise, urmate de un raport întocmit de un expert ales de reclamant, apreciasse că, având în vedere circumstanțele cauzei, programarea unui termen era în mod evident inutilă, deoarece informațiile furnizate de însăși persoana în cauză constituiau o bază suficientă pentru a examina faptele speței.

Curtea nu se îndoiește de faptul că o procedură scrisă se poate dovedi adesea mai eficientă decât o procedură orală în ceea ce privește verificarea exactității declarațiilor făcute de contribuabili privind situația lor patrimonială, precum și a existenței și corectitudinii documentelor justificative prezentate. Aceasta nu este convinsă de teza reclamantului conform căreia în speță existau probleme legate de credibilitate, care necesită o dezbatere privind elementele de probă sau o audiere în contradictoriu a martorilor, și consideră relevant argumentul Guvernului conform căruia toate aspectele de fapt și de drept care ar putea să fie puse în discuție în speță puteau fi examinate și soluționate în mod corespunzător pe baza observațiilor scrise prezentate de părți. În plus, Curtea observă că persoanei în cauză nu i s-a refuzat posibilitatea de a solicita programarea unui termen, deși era de competența instanțelor să se pronunțe cu privire la chestiunea stabilirii dacă o astfel de măsură era necesară, și că instanța administrativă și-a motivat refuzul de a considera astfel. Aceasta observă, de asemenea, că suma disputată era minoră. Având în vedere că persoanei în cauză i s-a oferit de nenumărate ori posibilitatea de a-și prezenta în scris mijloacele de apărare și de a răspunde la concluziile autorităților fiscale, Curtea consideră că au fost îndeplinite cerințele de echitate și că, ținând seama de circumstanțele specifice cauzei, acestea nu necesitau programarea unui termen.

Concluzie: neîncălcare (14 voturi la 3).